

Apollo 1

Sfinte Beethoven, de ziua sub care asud
Acum cînd mă spăl și alunec spre-un somn liniștit,
Nu mă închin unui alt Dumnezeu bănuît,
Ci ție părinte pe care te pipăi și-aud.

Fă semnul ales, de belșug, peste codrul de pîne,
Prin aburii ciorbei, cu degete roase de clape,
Împiedică ceasul acesta, de tihnă, să-l sape
Neliniștea, tu al cumplitei neliniști stăpîne.

Ferește-ne satul de molimi, lăcuste și piatră,
Alungă, departe de prispă, pustiu și spinii,
Și proaspătă ține fîntîna din fundul grădinii,
Mereu ocrotește-ne, bunule, focul din vatră.

Învăță-mă chiot mai stins pentru nașteri de plod,
Și horă mai strîmtă să-nceag, mă învață, la nuntă,
Și cit mai amară de sare, dar cit mai măruntă,
Învăță-mă lacrima bună de plîns la prohod.

Amic fii acelor ce mîine încearcă prin spații
Să-și caute larg pentru inimi și minți, mai deschis,
Înlătură, Tu, meteorii porniți pe ucis,
Și du-ne de mîna și-afară și către rotații.

Te rog aminteste-ți că-n lanțuri și tu te-ai zbătut
Ca fruntea-ți fierbinte în sfere mai noi să se zvînte,
Ajută cu sîrg pe acei care știu să te cînte
Cu ochii măriți pe pămînt de atîta zăcut.

Înlătură jertfa cerută de mări și oceane,
Și-aceasta tu poți dacă faci îndelung privegheri,
Niciînd pomenind sideralii, vestiții năeri,
Să nu aruncăm, între ape și astre, coroane.

Și-acum te mai rog, când pleoapa îmi cade de somn,
Să faci o minune ce ție îți stă în putere :
Tu, cel ce-ai privit către lună, fiind la durere,
Sub primul ce calcă pe dînsa, năvalnice domn,

Și numai sub primul din oameni, sub primul lui pas,
S-o faci să răsune, cum sună de muzici sublime un glob
Cît luna de mare, și-apoi, chiar de-ar fi cît un bob,
S-ajungă și pînă aici al ecoului glas.

— Lumina nu-i stinsă, deși e tîrziu, la vecin —,
Un bob care-n el melodii fără preț să-nmănunche,
Și care pe toți cei rămași pe pămînt să-ngenunche ;
Și-acum, Sfinte Ludwig, mi-e somn. Noapte bună, amin.

Apollo 2

Om lîngă om, vom fi toți un mănunchi,
Gînd lîngă gînd și sînge lîngă sînge,
Vom sta în cosmos pînă la genunchi,
Cu lacrimi de lentile reci vom plînge.

Vom scormoni și stelele, în zbor,
Și osul alb al vremurilor moarte,
De unde am plecat tot mai departe,
De orice staul fără nici un dor.

Vom face teasc și diamant să stoarcă,
Tot sufletul vom scoate din atom,
Vom cerceta la infinit de parcă
De omenire s-a pierdut un om.

G. Ionescu-Gion